

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

NO MORIRÀ.

Si hi ha quimeras irrealsables es la que 'ls monárquichs abrigan quan creuen que han de fer caure la República francesa.

Aquell temps de las bruixas que matavan á las criatures mal-mirantlas ha passat ja, apart de que tampoch es una criatura, sino al contrari una organisiació viril, robusta y sana la gran y poderosa y pròspera República francesa.

Per lo tant perderán lo temps y anirán á riscos de quedarse guerxes las monarquías que mal-mirin á la República que s' han dat y que cada dia sostenen ab més entusiasme 'ls nostres veïns de detràs dels Pirineus.

¡Cóm hi ha mon! ¡Per matar Repúblicas estém! ¡Cóm las cosas ván tant bè en las monarquias de Europa!...

Ja no parlém d' Espanya * * ahont fins lo general Martínez Campos—y això qu' es un héroe ab lloron y tot—ha arribat á amohinarse, al veure que allà ahont ménos un hom' se figura salta un pronunciament.

Quan hi ha soldats y oficials del nostre exèrcit que 's refugian á Fransa al crit de «Viva la República!» ns sembla que no es l' hora més oportuna de que 'ls que tenen interès de impedirho 's fiquin en llibres de caballeria.

Alemanya té prou feynas ab domesticar á las fieras del Parlament que se l' hi rebelan, y no pot separar los ulis de la frontera de Russia, que 'l dia que 'ls nihilistas l' hi deixin un moment desocupat, creguin que 'ns divertirém.

Austria es una bota desgabellada en la qual cada delga tira pèl seu cantó. Actualment cada dia hi ha xi-varri.

Italia no té, com nosaltres mateixos, cap prevenció contra la Fransa. Partidaria de la santa conveniència, avuy s' alia ab Austria y Alemanya; pero no duptin que 'l dia que tinga l' espasa y 'l basto, s' ho tindrà callat y las tirarà á codillo.

Tampoch Inglaterra té res que dir ab la República francesa, y 'l dia que volgués cambiar de tèctica, tal vegada l' Irlanda la 'n guardaria.

Las demés nacions europeas s' están tranquilas á casa sèva y no 's fican ab lo que fá 'l vehi.

¿Qué té que teme donchs la República francesa de las malas miradas de algunas monarquias europeas? Res enterament.

¿Qué dirian vostés si 'l vehi del seu costat tingüès enveja de la sèva tranquilitat, de la sèva prosperitat, del seu benestar?

De segur qu' estarian bén tranquils.

Y si algun dia fós tant insensat que vingués á atacarlos, lo reberian ab l' escombra, segurs de vence, porque sab més un boig á casa sèva que un sabi á la dels altres.

La República francesa avuy per avuy camina ab pás segur, prospera y progressa, empen y realisa reformas mesurades y conta ab lo principal: ab l' apoyo decidit y entusiasta de la inmensa majoria del poble, sense distinció de classes ni categories.

Allà las eleccions son una veritat. Lo ciutadà emiteix lo vot y 'l poder lo respecta. Una trampa electoral, de las que aquí son tant freqüents, seria considerada allí com un crim abominable y reprimida severament. Davant de la voluntad soberana del poble s' inclina tothom: los vensuts se resignan y 'ls vencedors governan, inspirantse ab los desitjos manifestats per l' opinio pública.

Donchs bè, 'l sufragi universal es més republicà de dia en dia.

¿Volent coneixre una comparació de forsas?

Donchs llegeixin y comparin.

Noranta departaments té la República, y en la Càmera de Diputats, cinquanta de aquests departaments tenen la representació totalment republicana.

Ne quedan 40, dels quals 22 tenen tota la representació republicana menos un diputat.

Dels 18 departaments restants 6 tenen majoria republicana, 3 igual número de diputats republicans y monárquichs y sols en los 9 restants la representació es en sa majoria reaccionaria.

Igual proporció s' observa en lo Senat, elegit per sufragi restringit, y 80 de las 90 diputacions provincials son republicanas.

Are bè, quan la voluntad del poble es tant manifesta, no es una gran temeritat l' intent de destruir una obra tant sólida y bén sentada?

Conjuréu á tota l' Europa, á tot lo mon, á tot lo sistema planetari en contra de la República francesa, 'serà possible destruirla?

Donchs per sentat que ab un cop de forsa brutal la fessen desapareixer 'laurian destruit l' idea y l' aspiració del poble? 'L' hi haurian fet olvidar aquest llarg període de pau, de fortuna y de dignitat? ¿Y qui forá capás de recullir los trossos de la República?

No hi ha rey, no hi ha emperador, no hi ha poder humà que puga destruir l' obra de la rahò y de la justicia encarnada en la conciencia de un poble.

Vosaltres los que amenasseu á la República francesa en nom de las vostras preferen las monárquicas, fèu, sense saberho, propaganda republicana. Los francesos son patriotas, y bastaria la confabulació de algunas nacions extrangeras contra 'l modo de ser de la Fransa, perque tots los francesos, sense faltarnhi un, siguessen republicans, dispositos á salvar la integritat de la sèva independència.

Avuy, després de la mort del Conde de Chambord, los que somian truitas han cregut que 'ls monárquichs s' unirian tots posantse á las órdres del Conde de Paris, y d' aquí n' han fet neixe novas esperances.

Pero encare que 'ls monárquichs s' unissen ¿qué farian si son tant poquets?

L' unió! Per are lo més calent es á l' aygüera. Legitimistas y orleanistas francesos venen á ser una cosa molt semblant als mestissos y als carlins espanyols.

Es possible que s' uneixin y 's posin d' acord?

No: hi ha entre els incompatibilitats de aspiracions y de tendencias, abismes de odis implacables, preocupacions antigues, recorts funestos, alguna cosa com l' enemistat entre 'ls gats y 'ls gossos.

Durant l' enterró del Conde de Chambord, lo seu herèu y successor, privat de presidirlo, tingué 'l primer disgust.

Després los periódichs de l' una banda y de l' altra s' estiran pèls cabells y 's revoçan per terra, y aixís com la República es lo revnat de la *Llibertat*, de la *Igualtat* y de la *Fraternitat*, los monárquichs proclaman lo lema de *Esclavitud*, *Privilegi* y *Rancunia*.

¿A qui han de conquistar ab semblants lemas?

¿Cóm han de reconstruir la corona?

«Es inútil que la busquén la corona de Fransa, deya fà pochs días Waldeck Rousseau, ministre del Interior de la República, ja fà massa temps que 'l poble se l' ha repartida.»

P. K.

SALUT Y PESSETAS.

AJA, que aviat no hi haurá cap necessitat de que 'ls llanuts vajan á Lourdes á deixarhi 'ls quartos.

Respecte á Verges miraculosas, sense contar ab la de Montserrat y tantas altres com n' hi ha de antigues á la terra catalana y de las quals

—precis es confesarho—no s' han tret tots los productos que 's podia, estém á punt de obrir al comers religiós-terapéutich, una nova imatje que ha de fer admetlla á las principals d' Europa.

Gracias á Déu qu' Espanya no será ménos que 'ls demés països, per més que la Verge nova á que 'm refereixo no és catalana ni castellana, ni espanyola, ni francesa... Es tortosina.

Veus' aquí, sinó, lo que m' escriu un estimat amich desde Tortosa.

* * *
«Sabrá, estimadissim director, com en la falda de la serra anomenada «Port» s' ha aparescut una mare de Déu batejada ab lo nom de Pallerols, del pèus de la qual brota una font d' aygna que té la propietat y la virtut de curar tots los mals, fins los més crònichs. Cegos, coixos, muts, mancos y tulits tenen en aquesta font un remey segur. De aquesta feta 'ls metges y 'ls apotecaris (qu' entre paréntesis soien ser uns impios) tindrán d' anar á captar.

»Y no s' crega que la fama de la Verge curandera haja sigut difícil o costosa. En lo poquissim temps que conta d' existència—apelo al testimoni dels veïns del poble de la Cenia, proxim á la font miraculosa—s' han presentat la friolera de uns 400 y pico de carros conduint tota classe de gent malalta.

»Això sí, fins las mulas que tiraven de aquests vehicles, alsavan lo morro de dalt y reyan.

»Y perque 'ls lectors de LA CAMPANA tinguin una idea dels miracles realitzats fins ara, aquí van uns quants datus:

»Una pobra dona que patia una mica de dolor s' empenyà en banyarse en aquella aigua, y així ho féu, ab un exit tal que avuy se troba que no pot manejarse: lo dolor se l' hi ha extés per tot lo cos, y porta trassas de anar-se'n al cel al millor dia.

»Un home impulsat per la sèva muller, dona molt fanàtica, hi anà per curarse un càncer, haventli apregut doble mal que 'l que tenia y una dissipetla per tornas.

»Davant de uns exemples tan satisfactoris ja no cal dubtar de la virtut de aquestes aigües, aplicades principalment al cultiu de la llana. Al ménos los fabricants que 's dedicen a filaria y à teixir la estarán d' enhora bona.

»Perque—y això si qu' es un prodigi—ha de saber vosté que la font tot de un plegat mimba y s' estronca y no falta qui diu als feligresos:

—«No sabéu perquè la font disminueix? Perque veiu aquí ab fé insuficient. Reseu, carreguéus de fé, tiréu forsa quartos a la caixeta, que aquests diners serviran per fer l' ermita y ja veureu com la font tornarà a rajar.»

»Los llanuts se despullan de l' última pesseta, 's ajenollan, pregan, alsan los ulls al cel, la fé s' apodera d' ells y la font torna a rajar com si tal cosa.

»Qui no 's convens davant de un tal prodigi? Fins la mà oculta que desde dintre de una cova destapa un forat y dona eixida a l' aigua està convensuda del miracle.

»Se parla de un fulano que té oferts mil duros per fer cara als primers gastos. Prompte 's construirà l' ermita, s' engrandirà la caixeta, y estiga segur que la Mare de Déu de Pallerois donarà que parlar fent la competència a totes las Verges curanderas.

»Hi ha emprenyo en que així succeixi y ja sab vosté que per tirar endavant un carro, no hi ha res com los animals.»

Per lo que puga convenirlos doném aquesta notícia. Procurin que 'ls fusionistes vajen a pendre aquesta aigua y 's curaran.

May dirian de què?
De la mania de governar.

P. DEL O.

ENTERESA DE UN RECTOR.

Lo rector regent de Rodona, (provincia de Tarragona) es un home molt tiesso. Havent exhumat un cadáver avants de que haguessent transcorregut dos anys des de que sigue enterrat, lo Jusgat municipal tractà de practicar averiguacions obrint lo cementiri ab la clau que posseia l' Ajuntament.

Pero 'l rector regent, menjantse la partida, aquíne te 'n fa? Fá mudar lo pany de la porta del cementiri, de manera que l' autoritat tingue d' espanyarla.

Veritat que aquest mossen si haguès tirat per presiditidor hauria fet una gran carrera!

Segona part: Sense autorisació del Ajuntament ha fet construir dit rector una capella ab honors de barraca dintre del cementiri, y al ordenàrseli que l' obris a l' autoritat, s' hi oposà alegant que aquella justicia era embusta y del embut, y al ser requerit novament per obrir la porta, digué, (paraulas textuals:) que ho feya porque no 's creguessen que tenia 'l cadáver en lo salado.

Tercera part: En una de les missas més pròximes que celebrá, pronuncià una plàctica ab frasses ben poch decorosas contra l' autoritat: digué qu' ell era l' únic que tenia drets al cementiri; que hi havia al poble tres o quatre persones que harian perdut l' entendiment y que lo que volian era matarlo, y ab l' intent de fer véure que tornava bé per mal, al acabar la missa digué que 's resaria un pare-nostre per aquells tres o quatre ximples.

Desenllás: Aquells tres o quatre ximples, que son les autoritats de la població, l' hi entaularen una causa per desobediència, insult i injuria a les autoritats en l' exercici de sus funcions.

Y are vostés preguntarán:—Y quina broma debia fer lo tal regent quan l' hi prenien declaracions?

Donchs s' equivocan: estava molt serio, molt conmogut y l' hi queyan unes llàgrimas com signrons, mentres demanava ab véu compungida que per la mor de Déu y dels sants no l' hi fessen cap pregunta, que havia obrat per ignorancia y que 'l perdonessin que ja no hi tornaria més.

Al ménos aquest mossen no podrà dir que 'ls del poble no l' estiman.

Del susto que van donarli l' hi han curat lo singlot per tota la vida.

A.

ANT mateix es cert. Lo llancero Martínez, lo matador de 'n Cebrian, ha sigut assassinat.

Sobre aquest fet deya un periódich de Galicia:

«La noble Espanya està venjada. Sobre 'l pit de un assassi no pot brillarhi 'l premi que la patria otorga a sos soldats més dignes, a sos héroes legendaris. Lo poble ha venjat la sèva honra. Sobre Espanya no podia caure aquesta taca que 'ns infamava, y 'l país més hidalgo del mon no podia honrar a un assassi.»

La Crònica clava una gran funda a les autoritats ab motiu de la inseuretat que reyna a Barcelona.

Ay, ay, ide qu' s' esfranya la Crònica? Per ventura sempre que han governat los seus amichs no ha succehit lo mateix?

Si en lloch de lladres, taruguitas, topistas y enterradors se tractés de periodistas, no 'n quedaria un per remey. Los sagastins son així: lo que 'ls fá més mal d' ulls es lo negre.

En Martinez Campos no passa dia que no vulga dimir y en Sagasta lo té agafat pèl faldons de la cascada.

Avants hauria fet qualsevol cosa per entrar al poder, y avuy faria qualsevol cosa per sortirne.

Ipobre homel! Qué sab ell de política!

Vá enlairarse ab un globo y are que 's troba pels núvols l' hi roda 'l cap y voldria tirarse dalt-abax.

Ja vaig dir números endarrera que 'ls carlins que ab les armas a la mà no havian pogut apoderar-se del heróich poble de Tortellà, gracies a la astucia y a la protecció oficial ván guanyar las eleccions municipals.

Donchs bé: l' Ajuntament carlí de Tortellà ha pres y ha realisat un acort escandalós: lo de desenterrar la primera pedra del monument que havia de erigir-se a la memòria de la èpica defensa del any 73.

Això passa a Espanya, durant lo govern del liberal Sagasta.

Vergonya eterna pels que tal consenten!

Mentre s' estava imprimint lo número del nostre periódich corresponent al dissapte passat, teniam la desgracia de perdre al nostre benvolgut company don Joseph Dern Peró, redactor qu' era de la Gaceta de Cataluña y de La Esquella de la Torratxa.

Dern ha mort en la flor de la juventut, víctima de una tifoidea.

Era un excellent escriptor festiu. La sèva firma figura en los almanachs de LA CAMPANA de aquests últims anys.

Bon amich, dotat de un cor noble y leal, escriptor de talent, la sèva mort inesperada ha produït gran desconsol en totes quantas personas lo coneixian. LA CAMPANA DE GRACIA s' uneix al dol de la sèva família.

Sembla que alguns constitucionals treballan desesperadament perque treguin a D. Gregori Zabalza de governador de Barcelona.

En cambi altres se mouhen molt en contra de 'n Rius y Taulet.

Passan ¡ay! cosas ben tristes entre mitj dels fusionistes.

Segons s' assegura, l' ex-republicà Sr. Meroles, derrotat a Olot, lo seu pais, ahont se presentà candidat a diputat a Corts y derrotat segona vegada a Olot mateix, quan se contentava ab sortir diputat provincial, tracta ara de presentarse per Mataró.

—Ay, ay, l' y a Mataró qui 'l coneix?

—Qui vol que 'l conegui, 'l govern.

—No n' hi ha prou: lo govern en aquests moments fá l' ànech y no coneix a ningú.

Lo germà del Sr. Meroles, en Pauhet, ha seguit la carrera musical y ha cantat sempre de baix, alcansant molts aplausos.

Lo candidat Meroles tracta també de cantar de baix en matèries polítiques, y resulta que 'l xiulan.

De republicà a sagasti tant mateix es una nota massa baixa.

Un diari de Barcelona cremat de combatre cada dia a la República francesa sense que la República cayga ni s' escrostoni, ha acabat dihent que la tal República es una püstula que l' hi ha sortit a Europa.

Podria ser que baix lo seu punt de vista especial y pels efe tes que l' hi produxeix l' hi sembli lo que diu.

Pero en aquest cas, consti que 'l pobre infelís menjará püstula fins al dia del judici

Dos parrafets del Mercantil Valencià dirigits al home del tupé:

«Tart ó d' hora arriba per tothom lo moment de l' expiació y la del Sr. Sagasta no està molt lluny.

»La sanch dels quatre sargentos, (sargentos) Sr. Sagasta, rubricará 'l llibre de sa funesta història.»

Entre tundas y pallissas
y menjar desordenat,
lo pobre Sr. Sagasta
comensa a estar marejat.

A París, al pujar D. Alfonso al tren per anar-se a Munich, vá sentirse una véu que cridava «Vive la République!»

A Fransa aquest crit pot darse sense perill.

La Croacia s' ha sublevat en massa.

La Croacia forma part del imperi austriach.

»Véuen com totes las nacions monàrquicas son més felisses y divertides que la República francesa?

Ha mort lo butxi de Inglaterra y la plassa ha quedat vacant.

¡Espavilarse senyors fiscaus d' imprenta!
Are qu' estan cesants, no perdiu aquesta conveniencia.

Després de tot es més honrós penjar a un criminal que donar garrot a un pobre periódich que no fá mal a ningú.

Los neos sostenen que 'ls pronunciaments militars han sigut sempre 'l obra dels liberals. Y parlan de Riego y de Torrijos, etc., etc.

¡Alto! La veritat avants que tot.

Lo primer pronunciament, es a dir lo pecat original, se deu a un carlí. Al tornar Fernando VII a Espanya, després que 'l país l' hi havia salvat lo trono, aquell monarca havia jurat la Constitució del any 12.

Y 'l general Elio vá pronunciarse volcant aquella constitució que 'l país s' havia dat. Y 'ls salvadors de la patria y del trono, 'ls uns eran desterrats y 'ls altres morian a la forca.

Veus 'aqui l' origen dels pronunciaments militars.

Diumenge y dilluns, 23 y 24 del corrent, grans corridas de toros, en las quals l' empressari ho vessa tot.

Figúrinse sinó que 'ls toros son del Duch de Veragua y del Conde de la Patilla.

Y que las primeras espases son nada menys que Lagartijo y Frascuelo.

Ja ho veuen: ni a Tarragona 'ns passan la mà per la cara.

L' HÉROE PANSIT.

Cada tarde, quan lo sol se despedieix de Madrid y 'l crepuscúl de la nit extén son poètic llansol, en Martinez Campos baixa a d' un vol pèl jardinet, tot trist, melancòlic, fret y fent nusos a la faixa.

Mira al davant y al darrera, s' interna per la espessura, y al cap y al darrere aprop de la pajarrera.

Allí multitud d' auells, aspirant la brisa fresca, volan, saltan, mouen gresca, atormentantse ells ab ells.

Allí 'ls pinsans, caderneras, merlots, verdúms y canaris s' entregan al seu desvaris, cantant de cent mil maneras.

Y allí, entre aquell guirigay, se veu arrupit y sol un taciturno mussol que mira .. y no diu res mai.

—Ay de mí!—l' héroe murmura, baix lo pés de sus molestias:

—Tal vegada aquestes besties sabrán curar ma amargura!

Diguéu, aucelletes monas:

«no es vrial que m' atindréu y hasta potsé 'm comprendréu més que no pas las personas? Miréume: jo soch aquell que un dia a Espanya salvava, quan sa vida s' aguantava, no més que per un cabell.

Jo soch l' héroe celebrat y obsequiat per tots cantons, ab músicas, distincions...

y un magnific entorxat.

Jo soch lo qui en un moment vaig trasladarme, atrevit, desde 'l recó més petit hasta 'l lloc més eminent....

Quins dias llavors! Jo feya tot quant pèl cap me passava; la nació en pes m' incensava, celebrant lo que jo deya. Tot se 'm consultava á mi, jo era sabi entre 'ls més sabis; tant bon punt obría 'ls llabis, tothom ja cridava: —Si! —Ah! No sé com ni perquè, tot allò s' ha capgirat, y jo, l' heroe lloretat, m' hi vingut á tornar ré. Avuy no puch moure un dit que no fassi una desgracia; hi perdut lo chic, la gracia, la discrecio y l' esperit. Tothom en ma vida 's fica, tothom lo mèu passat taca, tothom me fereix y ataca, tothom m' empaya y critica. Los canovistas se 'n riuen de la mèva bona pasta; los sectoris de 'n Sagasta tot sovint me contradiuen. Si dono alguna opinió es un pastel garrafal; si dich una cosa, mal; si no dich may res, pitjó. Es á dir que al pas que vaig seré un cero 'l mes vinent, pues per tota aquesta gent mal si faig mal si no faig. ¿No es cert que ningú 's deuria atreví a ficarse ab mi; y que l' que acabo de dí es tota una picardia? ¡Diguéu, aucellets, diguéu! ¿No es cert que per contentarme vindrian de venerarme com un sant, per tot arreu? —

L' heroe, acostantse á la reixa, examina 'ls aucellets, per veure si aquells pobrets comprenen la sèva queixa. Los verdums y caderneras, sense fer cas del que diu, segueixen son cantar viu dant voladetas lleugeras. Tant sols lo mussol bufó, sempre müstich y formal, s' escolta al trist general, y troba que té rahò.

C. GUMA.

N Martinez Campos ha impostat á las músicas militars la obligació de tocar pessas serias. Res de sarsuelas, res de operetas, res de música lleugera que desmorala á l' exèrcit.

Are ja no podrán tocar la *Gran Duquesa*, ni allò de «Que duerma pues el general», ni allò altre: «Xim, pam, pum, xira-pa-tapum, yo soy el general Bum-bum.»

Un consell als müsichs majors: Volen tenir content al general?

Tóquinli l' «Graa Dio, morir si giovane» de la *Traviata*.

O bù la *Marcha finebre de la Ione*.

Are com are té uns pensaments molt tristes.

Lo Conde de Chambord ha fet testament y á D. Cárols lo *Ximple* no l' hi deixa un quart.

A la dona de D. Cárols si l' hi deixa 500.000 franchs.

Lo Conde de Chambord devia pensar:

Més val que se 'n aprofiti ella que las húngaras.

Al Papa l' hi deixa 400.000 franchs. Una friolera, per mudarse la palla del jas. Perque ja dehuen saber vostés que l' successor de Sant Pere (pobret) dorm sobre un jas de palla. Aixis ho creuhen los llanuts, que, naturalment, al sentir parlar de palla ja addressan las orellas y 's comouhen.

Diálech:
—En Martinez Campos es mort.
—No me 'n parlis, que no me 'n sè avenir.
—¡Pobre heroe de Sagunto!
—Ja ho pots dir... ¡Qué 'n portará pochs de sagas-tins á l' enterró!

Lo general Beranger publica un periòdich titolat *La Marina*, en lo qual defensa la constitució de 1876. ¡Qué volen ferhi! Es un marino tant famós, lo general Beranger, que apenas s' embarca ja 's mareja.

L' Arquebisbe de Tarragona ha prohibit als seminaristas que 's treguin motius.

Enhorabona que no 's digan mestissos ni cimarrons. Pero Sr. Arquebisbe (no podrán dirse ni gamaruses ni culs d' olla?)

A Galicia han fet un gran recibiment al Duch de la Torre. A Tuy fins van tocarli la marxa real.

Los gallegos en Galicia
hacen una procesion
tienent un Duque por santo
y una vieja (1) por pendon.

Després de haverse parlat molt de un ministeri Posada, se ha parlat molt de un ministeri Concha.

En Sagasta va perdre 'ls colors.

—Concha es massa, diu que deya: «Volen dir que ab una flaxada no n' hi hauria prou?»

—No ho deya jo?

Sempre que l' govern passa algun mal de cap, la premsa paga la festa.

Are últimament ha coincidit ab la sublevació de cinch carabiners la denuncia de cinch periòdichs, ó com si diguessem: a periòdich per carabiner.

No sè quin metje visita al govern, que sempre l' hi recepta l' mateix: caldo de periòdich.

La bolsa vá baixant, vá baixant cada dia més.

En nostre ditzòs pais,
tot baixa, senyors, tot baixa
ménos dos cosas, senyors:
ménos lo pá y en Sagasta.

Alguns esquerrans tractan de sostenir á tota costa la constitució de 1869; altres, en canvi, pensan transigir ab la del any 1876.

Lo de sempre: qui té per viure s' aguenta; qui no pot més transigeix.

Y à copia de sotrachs y d' estiradas l' esquerra s' descompon.

Si aviat ja ni ménos ne dirán l' esquerra.

Sinó l' esguerra.

Densá que 's fà politica aquí á Espanya i y cuidado que fa molts anys no han vist un home més aturullat que l' general Martinez Campos, heroe de Sagunto de primera classe.

La premsa de oposició no fa més que donarli carrees de baquetas y la ministerial, ni tant sols se cuida de defensarlo.

La cartera l' hi pesa y vol desferse'n. Cada dia l' entrega á n' en Sagasta y en Sagasta 's resisteix á rebrela.

—Y donchs quant podré deixarla?

—Quan s' obrin las Corts.

—Jesús, Maria, Joseph!

—Quan s' obrin las Corts!

Es á dir quan estigan reunidas las primeras espases del Parlament, aqueils oradors que ab una paraula matan á un ministre.

—Pobre general!

Si pertenesqués á la rassa bovina, diria:

—No hi fa res que 'm matéu: portéume al Escorxador.

Y l' amo del corral l' hi respondria:

—¡Qu' es això d' escorxador! Dada la tèva categoria 't toca morir á la Plaça de toros, y ¡molt cuidado, que si no prens picas rebrás banderillas de fochl!

Felip set-tè, ha resolt cambiar l' escut de la casa d' Orleans qu' era un gall, pèl de la casa de Fransa que consisteix en tres flors de lis.

—Mal administrador, dirán los francesos, que comensa la carrera menjantse l' gall de la familia.

Un quèntet dedicat á n' en Martinez Campos.

Un pilot molt presuntuós atravesant un mar sembrat de perills, deya als pasatgers: —No tingan por: coneix aquest siti com si fos á casa mèva. No hi ha escollo ni arrecife que no l' conegui.

En aquest punt lo barco 's encalla y cruix, y l' pilot exclama:

—Veyéu! Aquí n' hi ha un.

Lo general també coneix tots los perills del exercit. Se pronuncia Badajoz y exclama:

—Veyéu! Això es un pronunciament.

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Pi-a-no.

2. ANAGRAMA.—Sarró-Sorra-Arrós.

(1) La constitució de 1869.

3. CONVERSA.—Pare-Tia.

4. LOGOGRIFO-NUMER·CH.—Gundemaro.

5. GEROGLIFICH.—Per signos los muts.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Dos Liberals, Albert Albert, F. Anet y Gregori de Tortosa, n' han endavinadas 4 J. M. F. de Petits, 3 Un Xaretlo y Palitrocas, 2 Noy gran y 1 no mès Espana-ninas.

XARADA.

Per fer prima los fornés,
per hu-dos qui té dolor,
y per trepitjar hu-tres
ningú com lo batidor.

Porta tres l' home á n' al xal
y en altres puestos la dona
y porta... llargas total
l' arcalde de Barcelona.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Lo tot n' es sólit,
y transparent,
Tot autor d' óperas
de gran talent.

DOS LIBERTALS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: Una consonant.
—2. Búscalo en la cara.—3. Nom d' home.—4. Una cosa que fà dormir.—5. Consonant.

APRENENT DE REUS.

CONVERSA.

—Adèu Enrich.

—Aproposit Ramon: cada dia 'l mèu amich m' encarrega que 't diga que vajis á buscar los llibres que tú sabs á l' imprenta y que 'ls hi envies á...

—Com se diu l' amich, y ahont haig de envials-hi?

—Ja t' ho he dit.

ANTONET DE CAL CÀRLOS.

GEROGLIFICH.

I

I

I

I

SACHETTI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans J. Cap, Pau de Redondela, S. B. Darnius, Un Tira-peixet, Eme Esse, P. de l' Orga y Ciutadà Paco.

Les demés que no s' anomenan no ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans M. Ferrer y P., J. M. F. de Petits, Marcolfa, M. S. y B., Un Estisoretas, Dos Liberals, Tant Menfa, Sam-bomba, Franciscuela, Un Caga-niu, y A. M. Ch.

Ciutadà Eme Esse: Podrà anarbi un trenca-closcas.—J. Cap: Rebuta los quatre rals per la suscripció a Clavé: seran entregats a la comisió del monument. Insertarem molta part de lo que 'ns envia.

Noy Gran: Idem un quadrat.—F. Anet: Idem rombos y geroglífich.—Gregori de Tortosa: Idem logogrifa y conversa.—Albert Albert: Idem logogrifa de vosté.—Sir Byron: No hi acabé de trobar prou lo compte.—T. Dalmas: ¿Qué vol que 'ns fiquin a la presó?—S. B. Darnius: Publicarem mudansa y sinonímia.—J. M. Codolosa: Digui al seu amich que si no vol exposar-se a rebre contestacions desagradables, no fassí bromas de aquellas. Las demés composicions dat que son originals, las insertarem.—J. Comabella: Hi anira alguna composició.—Verbi-Gracia: Idem mudansa y conversa.—Dos Pelagats: Idem un rombo, un triàngul y dos conversas.—Camilo P.: Idem deutes de sílabas.—Noy de la Tuyas: Esta bé.—Nas de punta inglesta: Publicarem algun geroglífich.—N. de la Bepa Ro: Idem la poesia.—P. P.: No podém posarli, sense perill.—J. Prats y Cunillera: No enteném lo nom del poble ahont està fetxada la carta, y ja veu que es un dato necessari per parlar del fet que 'ns recomana.

BARCELONA EN CAMISA

REVISTA SATÍRICA, EN VERS,

PER

C. GUMÀ

Forma un elegant tomet de 32 planas en quart, esmeradament impres sobre paper satinat.

Preu DOS rals.

Se vén en la llibreria de Lopez, Rambla del mitj, 20, y demés principals llibreries y Kioscos.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre 21 y 23.

POLÍTICA D' ISTIU.

Per més que digan, ell encare s' hi gronxa..... ¡Pero molt cuidado ab las ratas!